

*Jag öppnar mitt hjärta,
jag öppnar min själ,
Gud finns du ?*

En bön till Gud

Snälla Gud. Jag tror det här är en bön.

En skriven sådan, faktiskt. Frågan är om en högt uttalad, en tänkt eller om en skriven bön får mest uppmärksamhet utav dig?

Struntsamma, jag skriver ner min bön. Jag är ganska ny på det här så du får ursäkta mig om det inte blir helt begripligt. Men iallafall.

Gud, jag vill tro. Tro på dig.

Tro på att jag har en framtid som inte består utav inläggningar på olika vårdinrättningar. Jag vill tro på livet, på kärlek, vänskap och högre makter.

Jag vill tro på något.

Men jag får aldrig något tecken. Jag får ingen bekräftelse på verkligheten, eller på dig! Jag önskar att jag kunde tro på frihet och lycka, men det gör jag inte. Jag vet inte något som skulle kunna ändra på det heller. Men jag vet med säkerhet att jag inte passar in i omvärldens definition av "passande", av "normal". Det är omöjligt för mig att följa alla normer och regler, för det är mallar skapade för ett välfungerande samhälle, och Gud, jag är inte välfungerande. Jag är inte ens fungerande. Jag är allt annat än välfungernade. Och jag vet inte hur jag ska ändra på det, eller ens om jag vill eller har förmågan till det.

Gud kan du höra mina ord? Ser du ner på oss och ångrar?

Eller vad är budskapet som jag är oförmögen att förstå?

Gud, en sista fråga bara:

Vad är din version av sanningen?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten